

De Canterbury Ferhalen

Kolofon

ISBN: 978 90 8954 266 3

1e printinge 2010

© Geoffrey Chaucer

yn 'e oersetting fan Klaas Hoekstra

Eksimplaren binne te bestellen by de boekhandel of
rjochtstreeks by de útjouwerij:

Utjouwerij Elikser B.V.

Ossekop 4

8911 LE Ljouwert

Postbus 2532

8901 AA Ljouwert

Til: 058-2894857

www.elikser.nl

Foarmjouwing omslach en binnenwurk: Evelien Veenstra

Neat út dizze útjefte mei fermannichfâldige wurde, opslein yn in automatisearre gegevensbestân en/of iepenbier makke troch middel fan print, fotokopy, mikrofilm of op hokfoar wize ek, sûnder foarôfgeande skriftlike tastimming fan de oersetter en de útjouster.

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De Canterbury Ferhalen

fan

Geoffrey Chaucer

yn 'e oersetting fan

Klaas Hoekstra

Betanknoat

De útgjower en de oersetter betankje de neikommende persoanen en ynstânsjes foar har stipe:

- de provinsje Fryslân foar in romhannige finansjele bydrage
- de Douwe Kalma-stifting foar in romhannige finansjele bydrage
- it Literêr-Histoarysk Wurkferbân fan 'e Fryske Akademy yn 'e persoan fan Eric Hoekstra foar korreksje, advys en oarsoartige stipe

YNHÂLD

YNLIEDING: OER GEOFFREY CHAUCER EN DE CANTERBURY FERHALEN	9
ALGEMIENE PROLOOCH	17
IT FERHAAL FAN DE RIDDER	43
IT FERHAAL FAN DE MEALDER	108
IT FERHAAL FAN DE MEIER	130
IT FERHAAL FAN DE KOK	144
IT FERHAAL FAN DE RJOCHTSGELEARDE	148
IT FERHAAL FAN DE SKIPPER	187
IT FERHAAL FAN DE PRIORES	201
IT FERHAAL FAN CHAUCER OER HEAR THOPAAS	210
IT FERHAAL FAN DE MUONTS	220
IT FERHAAL FAN DE NONNEPRYSTER	249
IT FERHAAL FAN DE FROU ÚT BATH	270
IT FERHAAL FAN DE BIDDELMUONTS	307
IT FERHAAL FAN DE OANBRINGER	319
IT FERHAAL FAN DE STUDINT	338
IT FERHAAL FAN DE KEAPMAN	379
IT FERHAAL FAN DE JONKER	415
IT FERHAAL FAN DE HEAREBOER	436
IT FERHAAL FAN DE DOKTER	463
IT FERHAAL FAN DE ÔFLAATKREAMER	473
IT FERHAAL FAN DE TWADDE NON	492
IT FERHAAL FAN DE KANUNNIK SYN FEINT	511
IT FERHAAL FAN DE HÚSBEWARDER	538
DE PROLOOCH FAN DE PASTOAR	549
CHAUCERS ÔFSKIED	552
NOTYSJES	555

OER GEOFFREY CHAUCER EN DE *CANTERBURY FERHALEN*

Der is in soad oer Geoffrey Chaucer bekend, mar net wêr't of wannear't hy berne is, al sil it nei alle gedachten yn Londen west ha tusken 1340 en 1345. Fan syn pake witte wy dat er Robert the Saddler of Robert Chaussier (skuonmakker) neamd waard, dat letter ferbastere waard ta Chaucer. De Frânske namme hoecht ús net te fernuverjen, want mei de bemastering fan Ingelân yn 1066 troch Willem de Oerweldigiger binne der in protte Frânske wurden troch de Ingelske taal hinne mjukse.

Geoffrey's âlden wienen John Chaucer en Agnes Copton. De Chaucers wiene in famylje fan wynhannelers, dy't hûzen besieten yn ien fan 'e rykste buerten fan midsieusk Londen, dêr't ek de wynkelders wienen. Fan 'e Theems koenen de wynfetten streekrjocht de kelder yn rôle wurde, bygelyks de 'claret' út Bordeaux.

Geoffrey hat nei alle gedachten syn oplieding hân oan 'e aalmoezeniersskoalle St. Paul's Almony en is dêr mei de klassiken yn kontakt kaam. Dêrnei kaam er as paazje yn tsjinst by de skoandochter fan kening Edward III en yn dy funksje koe hy fansels in skat

oan ûnderfinings opdwaan by jachtpartijen, feesten, banketten en oare seremoanjes op kastiel Windsor.

Yn 1359 focht de jonge Chaucer yn it leger fan Edward III yn Frankryk om't de kening oanspraak makke op 'e Frânske troan. Hy rekke dêrby yn kriichsfinzenskip, mar waard al gau frijkocht, in teken dat er doe al in befoarrjochte posysje ynnaam oan it Britske Hof. Yn 'e tiid dêrnei waard er as koerier ynset foar diplomatike tsjinsten. It skynt dat er in geheime diplomatike missy yn Spanje ôfhannele hat ûnder it mom fan in beafeart nei Santiago de Compostella.

Yn 1366, it jier fan heite dea, troude Chaucer mei Filippa Pan, in jonkfrou fan 'e keninginne. Chaucer krige doe ek syn earste jierjild as lid fan 'e keninklike hofhâlding yn syn funksje fan lakei

of skyldknaap. De jonge húshâlding waard foar de hoftsjinsten be-
leane mei in simmer- en in wintergarderobe, gelegenheidsklean,
in deihier en in jierjild.

Foar it neist hat er doe ek studearre oan 'The Inner Temple', in
ynstitút foar rjochtsgeleardheid, in stúdzje dy't him letter as dû-
nekontroleur en griffier fan 'e kening te pas kaam. Hy makke yn
dy jierren reizen op it kontinint, û.o. nei Italië, dêr't er faaks yn
'e kunde kaam is mei it wurk fan Dante, Boccaccio en Petrarca.
Fan syn ferbliuw yn Genua en
Florence is in ferslach bewarre bleaun.

Yn 1374 skonk de kening de dichter in taslach foar 't libben fan
5 liter wyn deis en syn opfolger Richard II makke dêrfan yn 1378
in jierjild foar 't libben fan 20 Ingelske merken, in knoarre jild
foar dy tiid. Dat selde jier ferhuze Chaucer nei in wente boppe de
Aldgate, ien fan 'e seis stedspoarten, dêr't hy salang't er libbe gjin
hier foar betelje hoegde, al moast er dy as gemeentefunksjonaris
ferbûn oan it dûanekantoar wol ûnderhâlde. Edward III hie him
beneamd as kontroleur fan 'e eksportaksynzen op wol, skieppes-
achten en lear, in wichtige taak, om't wol Ingelâns foarnaamste
eksportwaar wie.

De boeken dy't er doe al op syn namme hie wienen 'It Boek
fan de Hartoginne', nei oanlieding fan 'e dea fan 'e frou fan prins
Jan fan Gent, 'It Fûgelparlemint', 'It Hûs fan Rom', 'Troilus en
Cressida' en oersettings fan 'De Fertreasting fan de Filosofy' fan
Boëthius en 'De Roman fan de Roas'.

Nei de Boere-opstân, doe't skieppeboeren de Aldgate be-
stoarmen om't de Flaamske lekkenyndustry te min betelle, en
as reaksje dêrop de aartsbisskop fan Canterbury tal fan Flaamske
wolhannelers ôfslachte, ferhuze Chaucer nei Greenwich yn Kent
om frederjochter te wurden en ek waard hy út namme fan dat
greeskip ôffeardige nei it Legerhûs fan it Parlemint.

Yn dy snuorje is er úteinset mei de Canterbury Ferhalen. Kening
Richard II hie lykwols noch in nije taak foar him: opsichter fan 'e
Keninklike Besittingen. Yn dy funksje moast er tafersjoch hâlde
op bou en ûnderhâld fan 'e Tower (dy't fort, finzenis, arsenaal,

munt en ryksargyf wie), op it ûnderhâld fan Westminster Palace en alle oare paleizen, kastielen, keninklike bosken, jachtreservaten, parken, wettermûnen en fiskfivers. Dêrnjonken wie er ek ferantwurdlik foar de werbou fan Westminster Abbey en de katedraal fan Canterbury.

Yn 1390 waard Chaucer berôve troch strúkrôvers doe't er mei in soad jild foar it útbeteljen fan leanen ûnderweis wie. Mooglik is er dêrby ferwûne rekke, want yn 1391 lei er syn hege funksje del, al waard er in pear dagen letter noch wol beneamd ta houtfester fan in keninklik jachtgebiet yn Somerset en moast er as gefolch dêrfan yn it Parkhûs fan dat bosk wenje.

Nei de komst fan kening Hindrik IV sette hy him yn 1399 nei wenjen yn 'e tún fan 'e Frouwekapel fan Westminster Abbey. In jier letter, 25 oktober 1400, stjert Geoffrey Chaucer. Om't er de Frouwekapel restaurearre hie mocht er dêr ek yn begroeven wurde, al wie dat net fanwege syn dichterskip. Nimmen hie foarsjen kinnen dat syn grêf it begjin wurde soe fan 'e 'Dichtershoeke' yn 'e ferneamde tsjerke en dat er noch ris sjoen wurde soe as grûnlizzer fan 'e Ingelske poëzij.

Hjoed de dei is elk it der oer iens dat de *Canterbury Ferhalen* ek thúshearre yn 'e rige literêre masterwurken fan 'e midsieuwen, lykas Dantes *Godlike Komeedzje* en Boccaccio's *Dekamerone*. Fan syn hûs yn Greenwich, dat oan 'e dyk nei Canterbury lei, seach hy de beafearten foarby kommen nei it grêf fan 'e fermoarde aartsbiskop en hillige Thomas à Becket, dêr't fan sein waard dat it wetter út 'e welle by syn grêftombe kwalen genêze koe. Om't er allerhanne minsken ûnder de beafeartgongers seach en hy nei alle gedachten weet hie fan 'e herberch 'The Tabard' yn Southwark (Súd-Londen) en syn eigner, de slûchslimme weard Harry Bailly, kin er licht op it idee kaam wêze in tal ferhalen te meitsjen yn it ramt fan in beafeart. En dus lit Chaucer de tûke sakeman Bailly munt slaan út syn gasten troch mei in útstel te kommen dat bedoeld is as wapen tsjin 'e ferfeling op sa'n lange reis: alle 29 dielnimmers, plus Chaucer is 30, sille meidwaan oan in wedstryd yn 't fertellen

fan ferhalen, twa op 'e hinnereis en twa op 'e reis werom:

*Elk fan jim moat twa ferhalen betinke,
Dat sil perfoarst de reis in ein bekrinke,
'k Bedoel twa nei Canterbury, en dan
Twa op 'e thúsreis, ffjouwer dus de man.*

Dat soe op 120 ferhalen delkomme, mar úteinlik bleaunen der mar 23 plus in prolooch fan 'e pastoar fan oer.

De Ferhalen begjinne mei in *Algemiene Prolooch*, dêr't de dielnimmers yn foarsteld wurde oan 'e lêzer en opslach ûntstiet der in ryk byld fan 'e Ingelske maatskippij. De personaazjes binne skildere mei in djip psychologysk ynsjoch en der komme grutte ferskillen tusken de ferskate dielnimmers oan 't ljocht: Sy binne fan hege as lege stân, âld as jong, stichtlik as rûch, leek as geastlike, gelearde as ûnwittende, skelmsk as from, it is in 'comédie humaine' fan grutte dramatyske krêft, mei in ferskaat oan ska-kearrings, sawol fan it groteske, it stichtlike, it satiryske as it komike. As earste bringt Chaucer hjirmei it Folksingelsk op literêre hichte.

By in beafeart foelen de barrières tusken stannen en rangen wei. Dêrom koe de weard de ridder ek swarre litte dat hy, de weard, de lieding krige fan it selskip en elkenien him hearrich wêze moast. Wy komme yn 'e kunde mei in ridder (knyght), in mealter (miller), in meier (reeve), in kok (cook), in rjochtsgelearde (man of law), in skipper (shipman), in priores (prioress), hear Topaas (sir Thopas), in muonts (monk), in nonnepriyster (nun's priest), in frou út Bath (wife of Bath), in biddelmuonts (friar), in oanbringer (summoner), in studint (clerk), in keapman (merchant), in jonker (squire), in heareboer (franklin), in dokter (physician), in ôflaatkreamer (pardoner), in twadde non (second nun), in feint fan in kanunnik (canon's yeoman), in húsbearder (manciple) en in pastoar (parson).

It rymskema fan 'e ferhalen ferskilt, al folgje de measte it a-a, b-b, c-c patroan. Dus it lêste wurd fan rigel 1 rimet op 't lêste wurd fan rigel 2, rigel 3 rimet op rigel 4, rigel 5 op 6 ensafierder.

Mar as Chaucer it ferhaal fertelt fan hear Topaas brûkt er in a-a-b-a-a-b skema; dêrby rymje de rigels 1, 2, 4 en 5 opinoar en rigel 3 rimet op rigel 6. De ferhalen fan 'e Prioeres, de Twadde Non, de Rjochtsgelearde en de Studint binne as in soarte fan stanza skreaun yn in a-b-a-b-b-c-c skema. Dêr rimet rigel 1 op rigel 3, rigel 2 op 'e rigels 4 en 5 en rigel 6 op rigel 7. It ferhaal fan 'e muonts bestiet út acht rigels en dat giet sa: a-b-a-b-b-c-b-c Rigel 1 rimet op rigel 3, rigel 2 op 'e rigels 4, 5, en 7, en rigel 6 op rigel 8.

Chaucer hat by it skriuwen fan syn ferhalen tankber gebrûk makke fan 'e súksesstoarjes fan tiidgenoaten en skriuwers út it ferline. Sa is de striid om 'e kreaze Emilia út it ferhaal fan 'e ridder werom te finen by Boccaccio. Dêr hoege wy net fan op te sjen want it wie yn dy tiid wenst dat skriuwers fan inoar lienden en ek letter noch boadskippe in grutte skriuwer as Shakespeare, dy't der sûnder Chaucer faaks net west hie, graach by oare dichters.

Sels spriek Chaucer it 'Algemien Beskaafd Ingelsk' fan 'e hegere fermiddens, al feroare syn styl mei de maatskiplike posysje fan 'e personaazjes fan plat oant heechdravend, fan rûch oant stichtlik. Der wie noch gjin fêste stavering of grammatika en de taal feroare fan streek ta streek. Sa seit de Pastoar yn syn prolooch dat er út it suden komt en 'it letterspul fan rim-ram-roef' net yn 'e macht hat, en dat hy syn ferhaal leaver yn gewoan proaza docht: dêrmei doelt er op 'e alliteraasje dy't yn it noarden yn 'e swang wie, mar dy't Chaucer net foar kar naam.

De Canterbury Ferhalen binne net allinne fan wearde op 't mêd fan 'e literatuer, mar ek yn histoarysk opsicht. Chaucer hat in dúdlike beskriuwing jûn fan it sosjale libben mei syn regels, wetten, gebrûken en beuzichheden, mar ek fan 'e stân fan 'e wittenskip op it mêd fan bygelyks de stjerrekunde. Hy wie bekend mei de wurking fan it astrolabium, dêr't er noch in hânlieding bedoeld foar syn soan foar skreaun hat. Dêrnjonken wie er ek bekend mei de genêskeunst en de gemy, al kenne wy dy benammen fan it besykjen om metalen lykas koper te feroarjen

yn sulver as goud. It skynt dat Chaucer sels slachtoffer west hat fan 'e falske praktyk fan in algemist. Miskien dat er dêrom de kanun-
nik, dy't lju wiismakket de keunst fan it sulvermeitsjen te ferstean, ôfskildert as in baarlike duvel.

Al mei al libbe Chaucer yn in ûnwisse tiid. As er by 't flakkerj-
ende ljocht fan fakkels London Bridge oerstuts, seach er de peallen
mei dêrop de ûnthalze koppen fan ferrieders, sean en tarre tsjin
bedjer, boppe op it poartehûs stean. Namste grutter bewûndering
fertsjinnet dizze dichter, dy't mei de Canterbury Ferhalen in blider
en romtinkender sicht op 'e wrâld joech.

Rieplachte literatuer by it ferfryskjen fan 'e Canterbury Ferhalen:

- Chaucer's Major Poetry, troch Albert Baugh, Universiteit fan Pennsylvania, dêrfan de Canterbury Ferhalen neffens it Ellesmere hânskrift - 1963
- The Canterbury Tales, neffens it British Library Harley hânskrift, Dr. Leslie A. Coote - Universiteit fan Hull - 2002
- The Canterbury Tales yn modern Ingelsk, fan Nevill Coghill - 1972
- Vertellingen van de Pelgrims naar Kantelberg, Dr. A. Barnouw - 1968
- De Canterbury Verhalen, Ernst van Altena - 1995
- Gods Filosofen, James Hannam - 2009
- Het Dagelijks Leven in de Middeleeuwen, Eileen Power - 1963

Nettsjinsteande it gebrûk fan ferâldere wurden as 'habberguil', 'keuvel' en 'bierhoep', fertsjinnet Dr. Barnouw respekt foar syn oersetting yn it Nederlânsk, fanwege syn kreativiteit en it feit dat er sa ticht mooglik by it orizjineel bliuwt. Van Altena hat in nijere oersetting makke, tige lêsber, al giet er frijer mei Chaucers hânskrift om as Barnouw. It lêste wurk falt op troch it grutte tal noaten.

En dit is dan de earste Fryske ferzje fan Chaucers ferneamde wurk. Barnouw en Van Altena ha deselde, wat ûnlogyske, ferha-

lefolchoarder oanholden. Ik ha keazen foar in oare, mear logyske folchoarder, dy't ek de pree krige yn 'e wittenskiplike tekstedysje fan Albert Baugh fan 'e Universiteit fan Pennsylvania.

Klaas Hoekstra, Lúnbert

ALGEMIENE PROLOOCH

Wannear't april syn swiete buien jit
En maartske droechte út 'e woartel stjit
En sa mei soppen eltse ier besproeit,
Dat troch har krêft it blomte tierich groeit
En Sefyr ek mei swiete azem driuwt,⁰⁰¹
Dat knop yn bos en heidefjild oantriuwt
Om út te rinnen en de jonge sinne
Al rûn hat healwei troch de Raam hinne⁰⁰²
En lytse fûgels deuntsjes fluitsje en sliepe
Hiel de lange nacht mei de eagen iepen,
(Sa jokket har de leafde yn hert en holle)
Dan sille de minsken wer op beafeart wolle
En sykje palmdragers op frjemde strannen⁰⁰³
Nei 't grêf fan hilligen yn fiere lannen.
En 't meastepart, út eltse útoarde wei
Fan 't lân wol nei Canterbury ta sa'n dei
En earje de sillige martler, froed en from,
Dy't har op 't siikbêd helle út 'e dea werom.
Yn dat seizoen dus barde 't ris in dei,
Doe't ik, ree om mei de beafeart mei,
Devoat fan hert, dêr't de Tabbert úthong
Yn Southwark jûns it nachtkertier yn gong,
Dat yn dy herberch tsjin de jûn njoggen-
En-tweintich leauwigen fan 't hoars gongen,
Allerhanne lju, dy't oft 't sa wêze moast
Dêr byinoar kamen, all'gear pilgrims hast,
Fan doel om ek nei Canterbury ta.
't Wie rom genôch yn herberch, stâl en sa,
Dat elkenien koe krije wat er woe.
Koartsein, de sinne wie skraach ûnder doe,
As ik wie yn petear mei guon lju kommen
En freonlik yn har fermidden opnommen.
En wy praten ôf fan bêd ôf ree te stean

Om nei Canterbury, sa't ik sei, te gean.
 Hoewol, salang't der romte en tiid foar is,
 Liket it my reedlik, dat ik earst útlis,
 Ear't jim mear fan myn fertelling hearre,
 Hokker minsken 't wienen allegearre
 En de yndruk dy't ik hie fan alleman,
 Oft elk wol paste by syn rang of stân
 Te oardieljen nei foarkommen en klean,
 Mar earst sil 'k neier op de ridder yngean.
 De ridder wie perfoarst in treflik persoan,
 Dy't dweepte, fan de earste dei al oan
 Mei 't hynstespul, syn skoandere ruterij,
 Earlik en kein wie hy, hoflik mar ek frij,
 Want foar syn hear hie hy mei eare fochten
 En nimmen ûndernaam sa fiere tochten
 Nei lannen fan Kristenheid as 't heidendom.
 Wêr't er ek hinne gong, hy garre dêr rom,
 Doe't Aleksandrië foel wie hy der by,
 En op 't eareplak oan tafel pronke hy
 Faker as oare hearen yn 't Pruselân.
 Der ried yn Litouwen en yn 't Russelân
 Gjin Kristen fan syn rang safolle as hy.
 En yn Granada wenne hy leau 'k by
 't Belis fan Algeciras, namme fan dy stêd.
 Hy kaam yn Afrika Benámarin oer 't mêd,
 Yn Anatoalje hie er ek al earder west,
 By Ayas en Attalja focht er op syn bêst.
 En oeral oan de Middellânske strannen
 Gyng er 't skip út mei syn dappere mannen.
 Fyftjin kear levere hy bluodderich striid,
 Yn Tramisene foar hiel ús Kristenheid,
 By 't toernoai deade er trije kear syn man.
 Ek hie dyselde krigele edelman
 Meifochten yn 'e striid fan Palatije
 Tsjin de ien as oare heiden yn Turkije.

Elkien gunde him de heechste rom,
 Snoad wie er ek op 't mêd fan wiisdom,
 Yn hâlden en dragen as in faam sa kein.
 Nea hie er immen mei in wurd leechlein,
 Boer en boarger, beide rikte hy de hân
 En wie dêrmei in sieraad foar syn stân.
 Hy droech in smoarge jas fan bombasyn,
 Roastplakken fan 't harnas sieten der yn.
 Skraach út 'e striid wei hie er oanbean
 As pilgrim op 'e beafeart mei te gean.
 De soan wie ek presint fan dizze hear,
 Kadet en fammegek, by heit noch yn 'e lear,
 Mei hier dat rûnom krolle as wie 't prest.
 't Wie in jongkeardel, tweintich op syn bêst,
 Net lang, net koart, mar fan gemiddeld stal,
 Oersterk, en fluch as wetter boppe-al.
 Hy hie yn 't Flaamske lân op rutertochten
 Yn Pikardië en by 't plak Atrecht fochten.
 Yn koarte tiid hie er al skitterje kinnen
 En hope sa syn dames geunst te winnen.
 Hy droech in wammes dat borduerd wie
 As in miede dy't fol blommen stie.
 Hy song en fluite de godgânske dei,
 En wie fan oansjen fris as de moanne maai'.
 Koart wie syn rok, de mouwen lang en wiid,
 Hy sloech in fraai figuer as hy op 't hoars ried.
 Hy koe goed dichtsjen en ek deklamearje,
 Skilderje, skriuwe, dûnsje en duelllearje.
 Gleone sinnen streaken him oant moarntiidsljocht,
 Minder as nachtegeals hie er oan sliep tocht.
 Hoflik fan aard, besocht hy skeel te mijen,
 Middeis plichte er heite fleis te snijen.
 De ridder hie in frijboer dy't him tsjinne,
 Hy ried net graach mei mear man om him hinne.
 Dy frijboer droech in griene jas en hoed

En de pylken yn syn koker eagen goed,
 Flymskerp en mei pauwefearren oan 'e ein,
 Hy droech se op frijboers wize, dat moat sein,
 Nea daalden syn pylken troch in fear te leech,
 Mei ien hân hold hy de swiere bôge heech.
 Brún wie syn gesicht, de holle like keal
 En de moaiste dingen snie hy út in peal.
 In bân siet tsjin de peesklap om syn hân,
 Skyld en swurd hongen oan de mulbân,
 Oan de oare kant swierde in moaie dolk,
 Flymskerp, want yn ûnderhâld by kundich folk.
 Op 't boarst wie in sulv'ren Kristoffel spjelde,⁰⁰⁴
 Wylst in jachthoarn, dêr't je it wyld mei melde,
 Glimmend wreaun en poetst mei sûpe en sân,
 Loswei bongeale oan in skouderbân.
 In wâldman wie 't, mei each foar bûk en es.
 Dan seach 'k in non, of better priores.
 At se glimke kaam se amper út 'e ploai,
 En har swierste eed wie simpel 'by Eloai'.⁰⁰⁵
 Se stie bekend as dame Eglantine,
 Sy song swietlûdich missen mei in fine
 Noasklank dy't fatsoenlik gûnze, korrekt
 Spriek se hiel elegant har Frânsk, perfekt,
 Lykas 't op Stratfordskoalle oanleard wurdt,
 Want it Parizer Frânsk gong har te hurd.
 Oan tafel iet se treflik fan de bôle,
 Noait liet se kromkes út 'e mûle falle,
 Noch plichte se fingers yn 'e saus te dippen.
 Se brocht de saus foarsichtich nei de lippen,
 Nea foel der in stikje iten op har boarst,
 Se wist hoe't men jin hâlde en drage moast.
 Hoeden makke se har boppelippe wiet,
 Dat der net in spoar fan fet mear siet
 Op 't kopke dêr't se út dronk. Mei oerlis
 Rikte se nei 't brette fleis of nei de fisk.